

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Veroniky Křesťanové, Dr., soudkyně Mgr. Evy Harmachové a soudce JUDr. Tomáše Novosada ve věci

navrhovatelů:

- a) [REDACTED]
- b) [REDACTED]
- c) [REDACTED]

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Vítem Hrnčířkem, Ph.D., LL.M.
sídlem Šrobárova 2002/40, Vinohrady, 101 00 Praha 10

proti

odpůrkyni: **ČESKÁ ADVOKÁTNÍ KOMORA**, IČO 66000777
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1 - Nové Město

o návrhu na nařízení předběžného opatření před zahájením řízení dle § 74o. s. ř.

k odvolání odpůrkyně proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 21. července 2020, č. j. 33 Ne 2379/2020-20,

takto:

Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku I mění takto:

1. Nařizuje se toto předběžné opatření:

1.1 Odpůrkyně je povinna z webových stránek www.cak.cz z článku s názvem „ČAK upozorňuje na činnosti sdružení INDOC" dostupném na internetové adrese <https://www.cak.cz/scripts/detail.php?id=23023> odstranit:

- a) větu „Česká advokátní komora upozorňuje na činnost Sdružení INDOC - [REDACTED] kvůli podezření na neoprávněné poskytování právních služeb podle § 52 zákona o advokacii.";
- b) slovo „údajně" v první větě druhého odstavce „Sdružení INDOC přímo prohlašuje, že poskytuje právní služby údajně v souladu se zákonnou úpravou.";
- c) větu „Je tak evidentní, že prostřednictvím oboru obou výše uvedených činností není možné právní služby poskytovat.";
- e) větu „Činnost sdružení INDOC je aktuálně předmětem zájmu orgánů činných v trestním řízení a Česká advokátní komora sleduje, k čemu šetření činností jmenovaných dospěje.";
- f) větu „Bez ohledu na tento fakt existuje z výše uvedeného velmi silné podezření, že jmenované sdružení INDOC porušuje zákon a rozhodně nelze nikomu doporučit, aby si od nich nechal radit nebo se dokonce zastupovat ve své právní věci.";

a zdržet se dalšího šíření těchto částí předmětného článku.

[REDACTED]

1.2. Odpůrkyně je povinna z webových stránek www.cak.cz z článku s názvem „Šmejdi s tradicí“ dostupném na internetové adrese <https://www.cak.cz/scripts/detail.php?id=22969> odstranit

- a) slova „Sdružení INDOC“
- b) odkaz „http: / /www.indoc.cz/“.

2. V rozsahu, kterým navrhovatelé žádali, aby odpůrkyni bylo uloženo odstranit z webových stránek www.cak.cz z článku s názvem „ČAK upozorňuje na činnosti sdružení INDOC“ dostupném na internetové adrese <https://www.cak.cz/scripts/detail.php?id=23023> text článku nad rozsah částí článku, které je odpůrkyně povinna odstranit dle výše uvedeného bodu 1.1, a aby jí bylo uloženo zdržení se dalšího šíření článku nad tento rozsah, se návrh na nařízení předběžného opatření zamítá.
3. Navrhovatelům se ukládá povinnost podat proti odpůrkyni žalobu o ochranu osobnosti v souvislosti s obsahem článků uveřejněných na www.cak.cz s názvy „ČAK upozorňuje na činnosti sdružení INDOC“ a „Šmejdi“ s tradicí do tří týdnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně v záhlaví označeným usnesením rozhodl tak, že odpůrkyni (ve výroku a odůvodnění usnesení soudu prvního stupně nepřesně označené jako „žalovaný“) formou předběžného opatření (tedy předběžně) nařídil odstranit z internetové stránky www.cak.cz článek s názvem „ČAK upozorňuje na činnost sdružení INDOC“ dostupný na internetové adrese: <https://www.cak.cz/scripts/detail.php?id=23023> a zdržet se dalšího šíření tohoto článku [výrok I (i)] a odstranit z článku na internetové adrese www.cak.cz s názvem „Šmejdi s tradicí“ dostupném na internetové adrese <https://www.cak.cz/scripts/detail.php?id=22969> slova „Sdružení INDOC“ a odkaz „http://www.indoc.cz/“ [výrok I (ii)]. Dále navrhovatelům (ve výroku a odůvodnění usnesení soudu prvního stupně nesprávně označených jako žalobci) uložil povinnost podat návrh ve věci samé (žalobu na zdržení se jednání a přiznání přiměřeného zadostiučinění) do 3 týdnů od právní moci usnesení [výrok I (iii)]. K nákladům řízení konstatoval, že o nich bude rozhodnuto rozhodnutím ve věci samé [výrok I (iv)]. Výrokem II pak navrhovatelům (ve výroku usnesení soudu prvního stupně nesprávně označených jako žalobci) uložil povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč z podaného návrhu na nařízení předběžného opatření.
2. Takto rozhodl soud prvního stupně podle § 75c o. s. ř., a to na základě skutkových zjištění a právní argumentace uvedených v usnesení soudu prvního stupně, na které se pro stručnost odkazuje.
3. Proti tomuto usnesení podala odpůrkyně včasné a přípustné odvolání. Podle obsahu odvolání odpůrkyně napadá pouze výrok I usnesení soudu prvního stupně. Namítá především, že napadené usnesení bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť odpůrkyni ukládá povinnosti, o nichž by měl soud rozhodovat v řízení ve věci samé. Konstantní judikatura přitom zastává právní názor, že až na naprosté výjimky nesmí být výrok předběžného opatření shodný s výrokem rozsudku, jehož vydání se navrhovatelé domáhají či domáhat budou. Dále uvedla, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádný závěr soudu o tom, k jakému konkrétnímu zásahu do práv navrhovatelů a k jakému konkrétnímu poškození jejich cti a důstojnosti by mohlo spornými články dojít. Z článku „ČAK upozorňuje na činnosti sdružení INDOC“ by podle odpůrkyně mohly být předmětem úvah ve smyslu návrhu tři pasáže, a to 1) *Česká advokátní komora upozorňuje na činnost Sdružení INDOC* [REDAKCE] *kvůli podezření na neoprávněně poskytovan, právních služeb podle §52d zákona o advokacii.;* 2) *Je tak evidentní,*

[REDAKCE]

že prostřednictvím oboru obou výše uvedených činností není možné právní služby poskytovat. a 3) Činnost sdružení INDOC je aktuálně předmětem zájmu orgánů činných v trestním řízení a Česká advokátní komora sleduje, k čemu šetření činnosti jmenovaných dospěje. Bez ohledu na tento fakt existuje z výše uvedeného velmi silné podezření, že jmenované sdružení INDOC porušuje zákon a rozhodně nelze nikomu doporučit, aby si od nich nechal radit nebo se dokonce zastupovat ve své právní věci. Žádná z těchto pasáží však dle názoru odpůrkyně neobsahuje taková tvrzení, která by byla nepřipustná a jednoznačně poškozující navrhovatele, vesměs se jedná o hodnotící stanoviska, která nevybočují z přípustných mezí. Soud prvního stupně převzal do výroků napadeného usnesení celý petit návrhu na vydání předběžného opatření, přitom z návrhu ani z odůvodnění napadeného usnesení neplyne, jak by do práv navrhovatelů měla zasahovat převážná část článku „ČAK upozorňuje na činnosti sdružení INDOC" citovaná v bodě 10. odůvodnění napadeného usnesení od slov „V článku bylo dále uvedeno ... "až ke slovům ... „ovšem nikoli obor činnosti Služby v oblasti administrativní správy a služby organizačně hospodářské povahy,"". Odpůrkyně se ve svém odvolání k pravdivosti a podloženosti napadených informací v zásadě nevyjádřila, pouze je bagatelizovala. K pasážím, které by vůbec mohly být předmětem úvah o zásahu do osobností navrhovatelů, uvedla, že nejde o tvrzení nepřipustná, odpůrkyně jimi vyjadřuje svůj právní názor, konstatuje, že sleduje, jak dopadne šetření orgány činnými v trestním řízení, a vyslovuje názor - nedoporučení ke službám navrhovatelů. Odpůrkyně též namítala, že napadené usnesení trpí formálními vadami, neboť jej vydala samosoudkyně, zatímco podle § 74 odst. 1 o. s. ř. může předběžné opatření naříditi pouze předseda senátu. Účastníci jsou v záhlaví usnesení označeni pojmy, které občanský soudní řád nezná již od 1. ledna 2001. Odpůrkyně proto navrhla, aby odvolací soud změnil napadené usnesení tak, že se návrh na nařízení předběžného opatření zamítá.

4. Navrhovatelé odvolání považují za nedůvodné, s odvolacími námitkami nesouhlasí. Uplatnění zdržovacího nároku formou předběžného opatření je za podmínek předmětné věci možné, jak je již dovozeno judikaturou (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 Cmo 1952/1994, rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 94/01). Poukazují na konkrétní pasáže článků uveřejněných odpůrkyní, ze kterých jednoznačně vyplývá, že jsou zásahem do osobnostních práv navrhovatelů, že se dotýkají jejich cti a dobré pověsti, články je třeba chápat ve vzájemné souvislosti. Mají za to, že je důvodný jejich požadavek na odstranění celého článku „ČAK upozorňuje na činnosti sdružení INDOC", neboť představuje ucelený celek a celý pojednává o navrhovatelích. Článek by po vyškrtání závadných pasáží nedával žádný smysl a odpůrkyně tudíž nemůže mít zájem na tom, aby takový nesmyslný článek byl i nadále umístěn na jejich webových stránkách. Obrana odpůrkyně, že články obsahují její názory (hodnotící soudy) a jsou tak oprávněné, pomíjí, že chráněny jsou pouze takové názory, které mají pravdivostní východiska a jsou přiměřené (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1174/2007), to v předmětné věci ale není naplněno. Opakují, že odpůrkyně porušuje i práva navrhovatelů k osobním údajům. Poukazují na to, že odpůrkyně rozhodnutí soudu prvního stupně sice formálně vyhověla, současně ale reagovala novým článkem s názvem „ČAK respektuje předběžné opatření, ale názor na vinkláře nemění", čímž ve skutečnosti předběžné opatření nerespektuje a devalvuje je. Ani formální námitky odpůrkyně nejsou důvodné. Navrhují, aby odvolací soud napadené usnesení potvrdil.
5. Odvolací soud přezkoumal usnesení soudu prvního stupně v rozsahu napadeného výroku I v mezích ustanovení § 75c odst. 4 o. s. ř. podle ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř., aniž za tím účelem nařizoval jednání [§ 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř.], a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.
6. Článek s názvem „ČAK upozorňuje na činnosti sdružení INDOC" a článek s názvem „Šmejdí s tradicí" se dále společně označují také jen jako „Články", první z nich i jen jako „Článek 1" a druhý z nich i jen jako "Článek 2".

7. Namítá-li odpůrkyně, že napadené usnesení je vadné, neboť jej vydala samosoudkyně, zatímco podle § 74 odst. 1 o. s. ř. může předběžné opatření nařídít předseda senátu, není její námitka důvodná. K tomu odvolací soud uvádí, že podle § 36 odst. 1 věta první o. s. ř. v řízení před soudem jedná a rozhoduje senát nebo jediný soudce (samosoudce). Podle § 36a odst. 1 o. s. ř. v řízení před okresním (v poměrech hl. m. Prahy obvodním - pozn. odvolacího soud) jedná a rozhoduje senát: a) ve věcech pracovních, b) v dalších věcech, o nichž to stanoví zákon. Podle odstavce 2 v ostatních věcech jedná a rozhoduje v řízení před okresním soudem samosoudce. Podle § 36d odst. 1 o. s. ř. v případech, kdy podle zákona jedná a rozhoduje samosoudce, přísluší mu jak práva a povinnosti předsedy senátu, tak i práva, která jsou jinak vyhrazena pouze senátu. V předmětné věci jedná a rozhoduje podle § 36a odst. 2 o. s. ř. samosoudce, neboť nejde o věc, ve které má podle § 36a odst. 1 o. s. ř. rozhodovat senát. Samosoudci tak podle § 36d odst. 2 o. s. ř. přísluší práva předsedy senátu, tedy i právo nařídít předběžné opatření ve smyslu § 74 odst. 1 o. s. ř., podle kterého předběžné opatření před zahájením řízení nařizuje předseda senátu.
8. Namítá-li odpůrkyně, že předběžné opatření nebylo možno nařídít, neboť jí ukládá povinnosti, o nichž by měl soud rozhodovat v řízení o věci samé, nelze jí dát za pravdu. Obecně se nelze prostřednictvím návrhu na nařízení předběžného opatření domáhat takového konečného rozhodnutí, k němuž má soud dospět až po projednání věci samé, tedy že se tímto návrhem zásadně nelze domáhat téhož jako žalobou ve věci samé. Z této zásady však platí výjimka dovozená soudní praxí i doktrínou respektovaným rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 16. června 1995, sp. zn. 3 Cmo 1952/1994, které je citováno mj. například v komentáři k obchodnímu zákoníku C. H. Beck vydanému v r. 2001, str. 196, 197. Podle § 76 odst. 1 písm. e) o. s. ř. předběžným opatřením může být účastníku uloženo, aby něco vykonal, něčeho se zdržel nebo něco snášel. Právě v poměrech sporů o ochranu jména a osobnosti člověka (a ovšem nejen v nich, jak je ze zmíněného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze zřejmé) najde uplatnění citované ustanovení, podle něhož se osoba tvrdící, že je na svých osobnostních právech poškozována, může domáhat nařízení předběžného opatření, kterým bude uloženo škůdci, aby se svého jednání zdržel (např. uveřejňování nepravdivého tvrzení, popř. aby něco vykonal (např. odstranil podobiznu z místa veřejně přístupného), a to i v tom případě, kdy ani v řízení o věci samé žalobce ničeho jiného nehodlá požadovat. Rozdíl tak spočívá jen v tom, že účinky příkazu podle předběžného opatření mají omezené trvání oproti totožně vyjádřenému příkazu podle rozhodnutí ve věci samé. Jen tímto způsobem lze účinně, byť prozatímně, zabránit vzniku či narůstání škody (újmy) a tím ochránit soukromá práva a oprávněné zájmy účastníků, jak to má na mysli § 1 o. s. ř. Předběžné opatření ukládající povinnost zdržet se konkrétního jednání, popř. něco v tomto smyslu vykonat, ostatně nepředstavuje ani prakticky konečné rozhodnutí, neboť bude-li v řízení o věci samé shledána neoprávněnost požadavku žalobce, pak se žalovaný může ke svému předběžným opatřením zapovězenému jednání opět navrátit. Naopak je v poměrech sporů o ochranu osobnosti obecně vyloučeno uložit předběžným opatřením poskytnutí zadostiučinění (typicky omluvou či penězi), neboť zde by již šlo o nepotřebné konečné a v budoucnu jen těžce (pokud vůbec) zvrátitelné meritorní rozhodování formou předběžného opatření. Shora uvedené platí též plně v poměrech projednávané věci a návrh navrhovatelů na nařízení předběžného opatření je tak přípustný.
9. Namítá-li odpůrkyně neaktuálnost procesního označení účastníků, pak označení navrhovatel plyne z § 74 odst. 2 o. s. ř. a označení odpůrce sice není aktuálním zákonným pojmem občanského soudního řádu, ale je pojmem běžně užívaným v dvojici účastníků sporného řízení zahájeného jiným návrhem než žalobou (kdy navrhovatel není ještě žalobcem). Samo označení v záhlaví usnesení soudu prvního stupně tedy není vadné, soud prvního stupně se jej jen měl pak držet i ve výroku a odůvodnění, což neučinil. Není ale sporu o to, že navrhovatele označuje jako žalobce a odpůrkyni (odpůrce) jako žalovaného, a obsah výroku i odůvodnění, ač užívají jiné

označení účastníků než v záhlaví, není z tohoto důvodu nesrozumitelný. Tuto nepřesnost ohledně výroku odvolací soud napравuje svým výrokem.

10. Podle § 75c odst. 1 o. s. ř. nařídí předseda senátu předběžné opatření, jestliže bude prokázáno, že je třeba, aby byly zatímně upraveny poměry účastníků, nebo že je tu obava, že by výkon soudního rozhodnutí byl ohrožen, a jestliže budou alespoň osvědčeny skutečnosti, které jsou rozhodující pro uložení povinnosti předběžným opatřením.
11. Jak správně posoudil soud prvního stupně, navrhovatelé v posuzované věci osvědčili, že obsahem Článků mohou být (a odvolací soud dodává, že bezesporu jsou) zasažena osobnostní práva navrhovatelů. Za vše hovoří zařazení navrhovatelů na Desku (ne)cti s podtitulem Pozor na právní šmejdy (v rámci Článku 2), což je dle Článku 2 nová rubrika webu odpůrkyně, kterou odpůrkyně dle svých slov (vyřknutých jejím místopředsedou - ██████████) hodlá přitvrdit v boji proti vinklářům (=právním šmejdům), přičemž v této rubrice mají být informace o těch, které se podařilo tak či onak uštvat. Tím „tak“ Článek 2 míní pokoutníky, kteří podleli vsouboji se správním orgánem a byli pravomocně postiženi za spáchání přestupku dle § 52d zákona o advokacii (s tím, že odpůrkyně ještě doladuje, zda s ohledem na GDPR u fyzických osob se jménem, či nikoli). Tím „onak“ Článek 2 míní publikování informací o těch, kteří nebyli postiženi za zmíněný přestupek vůbec, nebo zatím, ale existuje u nich fakt silné podezření, že vinkláři, nebo by jen chtěli. Z Článku 1 pak plyne, že navrhovatelé podle odpůrkyně spadají do druhé kategorie „onak“, když odpůrkyně v něm v rámci informace o navrhovatelích podnikajících ve sdružení INDOC uzavírá, že činnost sdružení INDOC je aktuálně předmětem zájmů orgánů činných v trestním řízení a Česká advokátní komora sleduje, k čemu šetření činnosti jmenovaných dospěje. Bez ohledu na tento fakt existuje z výše uvedeného velmi silné podezření, že jmenované sdružení INDOC porušuje zákon a rozhodně nelze nikomu doporučit, aby si od nich nechal radit nebo se dokonce zastupovat ve své právní věci. Totéž plyne i z Článku 2, když zde je uvedeno, že pokud je řeč o vinklářích, pak primárně se míní rozličné subjekty, namnoze též právnické osoby, které se veřejně hlásí k tomu, že poskytují právní služby, případně to z jejich inzerce, namnoze webové, čouhá jako sláma z bot.
Holedbají se svými úspěchy, své oběti nazývají klienty, cení tabulky úspěšnosti, a ne zcela nepodobní aktérům dlouhodobého psiho adopcího programu v ČT „Chcete mě?“ přímo řvou: „Vezměte si mě za právního zástupce a nemůžete prohrát“. Je jich plný internet. Zkuste se třeba podívat na <http://www.indoc.cz> nebo <https://www.zakazrizeni.cz>.
12. Za stěžejní odvolací soud považuje otázku řešení kolize svobody projevu (a práva na informace) na straně jedné a ochrany osobnosti na straně druhé.
13. Ke střetu svobody projevu a ochrany osobnosti, jakožto ústavně zaručených rovných práv, odvolací soud obecně uvádí, že články 10 i 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) vyjadřují základní ústavní hodnoty právního řádu České republiky jako demokratického právního státu. Ústavně zaručené právo vyjadřovat své názory je obsahově omezeno právy jiných, zejména právy uvedenými v čl. 10 Listiny. Kolize obou práv se realizuje v rovině podústavní, např. při aplikaci občanského zákoníku. Při aplikaci těchto zákonných ustanovení musí mít soudce vždy na paměti ústavní dimenzi aplikace zákona, která se projevuje poměřováním obou ústavních práv (náleží Ústavního soudu ze dne 15. března 2005, sp. Zn. I. ÚS 367/03; usnesení Ústavního soudu ze dne 26. dubna 2007, sp. Zn. I. ÚS 255/07; usnesení Ústavního soudu ze dne 29. listopadu 2007, sp. zn. III. ÚS 1158/07).
14. Právo podle čl. 17 Listiny je zásadně rovno základnímu právu podle čl. 10 Listiny (náleží Ústavního soudu ze dne 10. prosince 1997, sp. zn. II. ÚS 357/96), přičemž je třeba dbát na to, aby s přihlédnutím k okolnostem každého případu jednomu z těchto práv nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým (obdobně srov. náleží Ústavního soudu ze dne 25. června 1996, sp. zn. IV. ÚS 154/96; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. ledna 2007, sp. Zn. 30 Cdo 2711/2006).
15. Při střetu svobody projevu s právem na ochranu osobnosti, tedy základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy v prvé řadě věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem

██████████

každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla nedůvodně dána přednost před právem druhým. (*nález Ústavního soudu ze dne 25. června 1996, sp. zn. IV ÚS 154/97*).

16. O to pečlivě jí je třeba toto posuzovat u předběžných opatření. Ústavní soud v tomto směru zdůraznil, že preventivní (kvazicenzurní) zásah do svobody projevu spočívající v zákazu určitým způsobem se vyjadřovat, resp. šířit určité výroky, je ve svobodné demokratické společnosti krajním prostředkem ochrany osobnostních práv. Vydání předběžného opatření (...) by (...) připadalo v úvahu toliko v případech, v nichž by zásah do (...) osobnostních práv byl natolik závažný a měl by takovou povahu, že žádný jiný prostředek by nebyl způsobilý nastolit spravedlivou rovnováhu mezi ochranou (...) práv a ochranou ústavně garantovaných práv odpůrce. . . . K jiným prostředkům: k nastolení spravedlivé rovnováhy - při nenařizení předběžného opatření - pak Ústavní soud dodává: ... nicméně stále zůstává otevřena možnost bránit se proti (...) napadaným výrokům žalobou na ochranu osobnosti a domáhat se satisfakce. (*usnesení Ústavního soudu ze dne 24. října 2017, sp. zn. II. US 2843/ 17*).
17. V souladu se shora citovaným odvolací soud pečlivě vážil, zda v posuzované věci, lze dát přednost svobodě projevu před ochranou osobnosti. Otázka neoprávněného poskytování právních služeb je bezesporu závažnou otázkou veřejného zájmu a diskuse o ní jistě přípustná, nikoli však jakákoli.
18. Ze samotných Článků je zcela zřejmý rozpor. Na jednu stranu se v nich tvrdí, že ve vztahu k navrhovatelům existuje (pouze) podezření na neoprávněné podnikání (v úvodu Článku 1 odpůrkyně upozorňuje na činnost navrhovatelů - jejich sdružení - kvůli podezření za spáchání přestupku neoprávněného poskytování právních služeb podle § 52d zákona o advokacii, v závěru se pak píše o šetření činnosti v trestním řízení / a že odpůrkyně sleduje, k čemu šetření - a zde uvedeno orgánů činných v trestním řízení - dospěje, na druhou stranu se pak odpůrkyně nezděráhá kategoricky uzavřít, že v rámci podnikatelských oprávnění, kterými navrhovatelé disponují, není možné právní služby poskytovat a že ono v úvodu zmíněné podezření je velmi silné a odpůrkyně rozhodně nedoporučuje si od navrhovatelů nechat radit nebo do konce se jimi zastupovat v právní věci. Současně se odpůrkyně ani nezděráhá uvést navrhovatele podnikající jako sdružení INDOC na Desce (ne)cti s podtitulem Pozor na právní šmejdy! s ikonou zloděje s pytlek peněz na zádech. Čtenář tak musí získat celkový dojem, že navrhovatelé nejsou jen podezřelí, ale že jsou pachatelé. Odpůrkyně tak sama navrhovatele odsuzuje, bere spravedlnost do svých rukou, bez respektu k presumpci nevinu. Ani se takovým záměrem netají. V Článku 2 tyto své kroky a tento svůj záměr zdůvodňuje s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu bezzubostí práva a nečinností policie (které se nechce pro účely posouzení skutku neoprávněného podnikání prokazovat takovou *ptákovinu*, že právní služby jsou poskytovány soustavně a za peníze), jakož i tím, že ani po přijetí novely zákona o advokacii v roce 2017, ke které došlo přičiněním odpůrkyně a při které bylo doplněno ustanovení § 52d [podle § 52d odst. 1 písm. a) se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že poskytne právní služby opakovaně a za úplatu, ačkoli není osobou oprávněnou k jejich poskytování podle § 2 odst. 1).
19. Jak plyne ze samotných Článků ve vztahu k navrhovatelům, doposud nebylo příslušnými orgány rozhodnuto, že by spáchali trestný čin neoprávněného podnikání či se dopustili přestupku podle § 52d zákona o advokacii. Naopak navrhovatelé osvědčují (*příloha 9*), že orgány činné v trestním řízení se jejich činností jako neoprávněným podnikáním opakovaně zabývaly se závěrem, že zde nejde o neoprávněné podnikání a že činnost je vykonávána na základě živnostenských oprávnění a nejde o právní služby podle zákona o advokacii, jakož i to (*příloha 11*), že Policie ČR usnesením ze dne 27. března 2013 odložila trestní věc podezření ze spáchání přečinu neoprávněného podnikání, kterého se činností v rámci sdružení INDOC měla dopustit navrhovatelka c), kdy orgán činný v trestním řízení uzavřel s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu u č. j. 5 Tdo 209/ 2011-35, že zvláštním právním předpisem ve smyslu § 2 odst. 2 zákona

o advokacii, na základě kterého vzniká oprávnění poskytovat právní služby, je i živnostenský zákon.

20. V citovaném rozhodnutí, kterým byly v trestní věci zrušeny rozsudky soudu prvního stupně i odvolacího, se Nejvyšší soud zabýval poskytováním právních služeb v souvislosti s činností realitní kanceláře. Uzavřel, že výkon advokacie nelze ztotožňovat s poskytováním právních služeb, které zahrnují právní pomoc, právní porady, sepisování listin, činnosti spojené s vyúčtováním služeb apod., neboť tyto jsou oprávněny poskytovat i jiné osoby, např. notáři, soudní exekutoři, patentoví zástupci, daňoví poradci a také další osoby, jimž zvláštní zákon svěřuje oprávnění poskytovat právní služby (srov. § 2 odst. 2 zák. č. 85/ 1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Soud prvního stupně uložil, aby se v novém řízení zabýval tím, zda jednotlivé úkony právní služby jsou činnostmi, ke kterým měla obviněná oprávnění v rámci realitní činnosti.
21. Odvolací soud k tomu podotýká, že v rozhodnutí v jiné věci (5 Tdo 1406/2014) Nejvyšší soud konstatoval, že přestože zastupování v řízení před správními orgány je nepovinné a zmocněncem nemusí být výslovně advokát a ani není vyloučeno opakované zastupování stejnou osobou, nic to nemění na tom, že jde-li o právní služby poskytované soustavně a za úplatu, pak je jejich výkon zákonem o advokacii svěřen specifickým subjektům. Popsané jednání tak může za splnění všech zákonných podmínek naplňovat znaky přečinu neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 tr. zákoníku. Nejvyšší soud zde uvedl s odkazem na zjištění, že obviněný poskytoval právní služby, které nijak nesouvisely s výkonem živnostenských oprávnění obchodní společnosti, za kterou jednal, a které spadají pod výkon advokacie ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o advokacii, nelze na posuzovaný případ vztáhnout usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. března 2011, sp. zn. 5 Tdo 209/ 2011, které obviněný v samém závěru dovolání citoval. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud konstatoval, že výkon advokacie nelze ztotožňovat s poskytováním právních služeb, které zahrnují právní pomoc, právní porady, sepisování listin, činnosti spojené s vyúčtováním služeb apod., neboť ty jsou oprávněny poskytovat i jiné osoby, kterým zvláštní zákon poskytování právních služeb svěřuje, např. notáři, soudní exekutoři, daňoví poradci atd. Obviněného ani obchodní společnosti, ale žádný zvláštní zákon k zastupování účastníků správních řízení, jejichž předmětem je projednání přestupků v dopravě, v uvedené komplexní podobě neopravňuje, jak již bylo vysvětleno.
22. Každopádně ve vztahu k navrhovatelům žádné takové odsuzující rozhodnutí neexistuje a odpůrkyně to nesporně (přičemž je zřejmé, že navrhovatelé na trhu působí již řadu let) a je třeba v souladu s ústavními zásadami ctít presumpci jejich nevinoty. Tu Články svým vyzněním nerespektují. Zásah je zde o to vážnější, že je na stránkách odpůrkyně jako autority, u které lze očekávat úctu k právu a jejíž prohlášení tak má z povahy samé větší dopad než sdělení jiných subjektů. Je tedy způsobilé vyvolat závažnější újmu (připomíná se, že odpůrkyně uzavírá, že navrhovatelé porušují zákon, hovoří o klientech navrhovatelů; jako o obětech a že rozhodně nikomu nedoporučuje si od nich nechat radit či dokonce se ve své právní věci zastupovat). Vážnost zásahu do osobnostních práv navrhovatelů umocňuje kontext Článků, který ve své podstatě vyzývá k bráni spravedlnosti do svých rukou, když orgány činné v trestním řízení selhávají. Navrhovatelé též osvědčili článkem s názvem *INDOC vyhrál soud o zveřejňování kritiky na svém webu proti znalci* [redacted] že věnování se adresně konkrétně jejich činnosti (ač obdobných případů je více - přílohy č. 15 až 30 návrhu) může být motivováno i osobními zájmy pisatele Článku 2, který uvedeného znalce ve sporu zastupoval.
23. Zmiňuje-li odpůrkyně obecně, že sleduje, k čemu dospějí orgány činné v trestním řízení, nijak takové šetření nekonkretizuje a současně zamlčuje, že orgány činné v trestním řízení v minulosti dospěly k závěrům ve prospěch navrhovatelů. Neúplnost sdělení informací významně v neprospěch navrhovatelů zkresluje. To, že by se činností navrhovatelů zabývalo Ministerstvo

[redacted]

spravedlnosti (když je zde podle odpůrkyně podezření na neoprávněné poskytování právních služeb podle § 52d zákona o advokacii) odpůrkyně netvrdí vůbec.

24. Za těchto shora popsáných významných okolností odvolací soud shodně se soudem prvního stupně dospívá k závěru, že zde lze svobodu projevu omezit předběžným opatřením. Odvolací soud tedy shodně se soudem prvního stupně shledal za osvědčené rozhodné skutečnosti a prokázanou potřebu zatímní úpravy.
25. Pokud jde o Článek 2, sami navrhovatelé nežadají jeho odstranění jako celku, ale pouze tu část, kde je Článek 2 zmiňuje, tj. uvedení slov Sdružení INDOC na Desce (ne)cti a odkaz <http://www.indoc.cz>, který je obsažen ve větě *Zkuste se třeba podívat na <http://www.indoc.cz> nebo <http://www.zakazrizeni.cz>*, citované i výše v bodu 11 odůvodnění tohoto usnesení. Takový požadavek na zatímní úpravu je v situaci, kdy navrhovatelé nebyli odsouzeni za neoprávněné podnikání, ani nebylo rozhodnuto, že by se dopustili přestupku podle § 52d zákona o advokacii, zjevně přiměřený a důvodný.
26. Ve vztahu k Článku 1, který je zaměřen přímo na navrhovatele, odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně a navrhovatelů nepovažuje za nezbytné, aby byl formou předběžného opatření odstraněn celý článek. Je samozřejmě na odpůrkyni (i sami navrhovatelé ve vyjádření hovoří v této souvislosti o zájmech odpůrkyně), aby - i s ohledem na budoucí spor o věc samu - vyhodnotila, zda části Článku 1, které nově nemá povinnost odstranit a uveřejňovat, znovu uveřejní.
27. Jak je uvedeno již výše, diskuse o mezích poskytování právních služeb mimo výkon advokacie je jistě otázkou veřejného zájmu. Sami navrhovatelé se do diskuse i zapojili, když v reakci na Články publikovali na svých webových stránkách www.indoc.cz článek „*Advokáti útočí na poradce ve veřejných zakázkách. Chtěli by na ně mít monopol a taky se trochu mstí*“, jehož uveřejnění vyplývá z přílohy 14 návrhu.
28. Odvolací soud nepovažuje za přiměřené, aby odpůrkyně na základě předběžného opatření byla povinna odstranit samu informaci o činnosti navrhovatelů. Postačuje, pokud budou v rámci zatímní úpravy odstraněny pasáže, ze kterých přímo či v kontextu vyplývá, že by činnost navrhovatelů měla být neoprávněným poskytováním právních služeb, jakož i hodnocení z toho vyplývající. Za takto závadové pasáže Článku 1 odvolací soud považuje: 1) první odstavec *Česká advokátní komora upozorňuje na činnost Sdružení INDOC* [redacted] *kvůli podezření na neoprávněné poskytování právních služeb podle § 52d zákona o advokacii*. 2) slovo *údajně* v první větě druhého odstavce *Sdružení INDOC* přímo prohlašuje, že poskytuje právní služby údajně v souladu se zákonnou úpravou.; 3) větu *Je tak evidentní, že prostřednictvím oboru obou výše uvedených činností není možné právní služby poskytovat*.; 4) větu *Činnost sdružení INDOC je aktuálně předmětem zájmu orgánů činných v trestním řízení a Česká advokátní komora sleduje, k čemu šetření činnosti jmenovaných dospěje*. 5) větu *Bez ohledu na tento fakt existuje z výše uvedeného velmi silné podezření, že jmenované sdružení INDOC porušuje zákon o rozhodně nelze nikomu doporučit, aby si od nich nechal radit nebo se dokonce zastupovat ve své právní věci*.
29. Odvolací soud tedy dospěl k závěru, že rozhodnutí soudu prvního stupně v části, kterou vyhověl výrokem I bod (ii) požadavku na odstranění částí Článku 2 tak, jak požadovali navrhovatelé, je zcela věcně správné. Věcně správná je i ta část rozhodnutí soudu prvního stupně v části, kterou vyhověl výrokem I bod (i) požadavku na odstranění a zdržení se dalšího šíření částí Článku 1 v rozsahu vymezeném v bodu 28 odůvodnění tohoto usnesení odvolacího soudu, ve zbývajícím rozsahu již nikoli. Věcně správné je i uložení povinnosti podat žalobu (srov. § 76 odst. 3 o. s. ř.), přičemž je nadbytečné vymezovat, jaké nároky mají být uplatněny. Výrok o nákladech řízení není nesprávný, jen je nadbytečný jak plyne z jeho obsahu), změnou rozhodnutí soudu prvního stupně je automaticky odklizen.
- [redacted]

30. Vzhledem k terminologickým nepřesnostem ve výroku I (viz i bod 9 a 29 věta třetí odůvodnění tohoto usnesení) odvolací soud z formálního hlediska svým výrokem změnil celý výrok I usnesení soudu prvního stupně, materiálně se však v rozsahu, ve kterém se předběžné opatření nařizuje a kterým se ukládá povinnost podat žalobu, jedná ve své podstatě o potvrzení rozhodnutí soudu prvního stupně (§ 219 o. s. ř.) a jen v rozsahu, ve kterém se návrh na nařízení předběžného opatření částečně zamítá, se materiálně jedná o změnu [§ 220 odst. 1 písm. o. s. ř.).
31. O nákladech řízení před soudy obou stupňů odvolací soud nerozhodoval s odkazem na ustanovení § 145 o. s. ř. (pro odvolací řízení ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř.); rozhodnuto o nich bude v řízení o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 13. srpna 2020

JUDr. Veronika Křesťanová, Dr. v. r.
předsedkyně senátu

